

Barbara Cartland

VALIN ARMASTUSE

Barbara Cartland
VOTE FOR LOVE
1977

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult
kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Virve Pillau
Korrektor Inna Viires

© 1977 by Barbara Cartland.
All rights reserved.
© 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10317
ISBN 978-9949-20-054-2

Autori märkus

Pärast liberaalide uut võimuletulekut 1906. aastal lükkati järgmisel aastal parlamendis tagasi seitse naiste õigusi puudutavat eelnõu. Ent naisõiguslaste – sufrāžettide äärmuslik tiib muutus üha sõjakamaks. Nad võitlesid valitsuse vastu kõigil järelvalimistel, aheldasid ennast Downing Streetil peaministri residentsi aiavarbade külge ning jätkasid vanglas näljastreike.

Üks äärmuslastest üritas rünnata Winston Churchilli koerapiitsaga, teine haavas Lloyd George'i, visates tema tõlla pihta raudora. Mister Asquithi maamajas purustas pomm neli tuba, põlema süüdati kaks jaamahoonet ning Püha Pauli katedraalis leiti piiskopi tooli alt pomm.

Derby päeval, 4. juunil 1913, heitis sufrāžettide värve kandev Emily Wilding Davidson ennast galo-

BARBARA CARTLAND

peerivate hobuste ette. Ta peatas kuninga hobuse ja suri saadud vigastustesse.

Pärast Esimest maailmasõda anti 1918. aastal hääleõigus ilma igasuguse võitluseta abielunaistele, naismajaomanikele ja üle kolmekümneaastastele ülikooliharidusega naistele.

1. peatükk

1907

„Ma ei lootnud nii vara minema pääseda.”

„Mina ka mitte. Peaministri otsus nii kiiresti hääletada tuli opositsioonile ootamatult ja mina pääsesin tänu sellele kõnepidamisest.”

Kahe läbi Westminster Halli kõndiva parlamendisaadiku sammud kajasid iidse hoones vastu.

„Sul vedas, Lyle,” märkis eakam mees naeratades, „aga noh, nii on see ju alati.”

Oli tõsi, et kõrgeaulist Rayburn Lyle'i hüüti „Õnnelikuks Lyle'iks”, kuigi talle endale ei meeldinud, kui talle seda nina peale visati.

„Ma tunnen ennast siis džoki või mingisuguse petisena,” ütles ta sageli.

Kuid ometi tuli tunnistada, et õnne oli tal kõvasti.

Hea välimusega, tohutu rikas ning pärit vanast ja lugupeetud perekonnast, oli noormees ainult tänu oma võimekusele ja intelligentsusele saanud veel enne kolmekümne neljandat sünnipäeva asevälisministriks.

Kui uus liberaalide valitsus eelmisel aastal võimule tuli, andis peaminister *sir* Henry Campbell-Bannerman noormehele koha, mis, nagu kõik pidid tunnistama, oli auga ära teenitud.

Ometi leidis loomulikult neidki, kelle arvates Lyle oli tõusnud poliitilisel karjääriredelil liiga kiiresti ning seda talle pahaks panid.

Võib-olla oleks pahakspanijaid leidunud veelgi rohkem, poleks Rayburn Lyle'il olnud huumorimeelt, mis lubas tal iseenda üle nalja heita.

Lyle'is oli midagi autoritaarset ja pisut ligipääsmatut, mis pani inimesed esimesel kohtumisel teda pisut ettevaatlikult silmitsema.

Ent kui noormees naeratas, tundsid kõik, kuidas tema vaieldamatu sarm nad kaasa haarab.

„Kas ma võin teid oma autoga ära viia?“ küsis Lyle nüüd, olles jõudnud oma kaaslasega sisehoovi Big Beni all.

„Ei, suur tänu,“ vastas too. „Ma olen oma töllaga ja lähen Reformiklubisse.“

„Mina lähen koju,“ teatas Rayburn Lyle.

Valin armastuse

Tema auto sõitis vaikselt ette ja alamkoja livrees valvur avas ukse.

Rayburn Lyle astus sõidukisse ja nõjatus kergendusohkega istmepadjale.

Ta ei olnud tahtnud välispoliitilise debati ajal kõnega esineda, sest välisminister *sir* Edward Grey oli käskinud tal väljendada mitte enda, vaid partei seisukohta, mis aga tema omaga täielikult kokku ei langedud.